

Joan Comorera és mort

Visca el Partit Socialista Unificat de Catalunya !

Joan Comorera és mort. El secretari general del Partit Socialista Unificat de Catalunya ha mort al penal de Burgos, condemnat a 30 anys de presidi, pena que el franquisme sabia de sobres que equivalia a una mort segura.

El nostre proletariat ha perdut un gran dirigent, el nostre partit ha perdut el seu dirigent màxim, Catalunya tota ha perdut un heroi i un dirigent nacional.

En la persona de Comorera es perd l'artífex més qualificat de la creació del primer partit de la unitat política de la classe obrera registrada en un país del món capitalista i feta sobre les bases del marxisme-leninisme, primera realització dels postulats de l'històric Setè Congrés de la Internacional Comunista.

Amb la mort de Comorera es perd un fidel deixeble de Marx i Lenin, es perd un revolucionari íntegre, es perd un gran català que fa honor a la Pàtria, com el fa a tota la classe obrera i al poble de Catalunya.

Només el franquisme ha pogut condemnar el gest de Comorera d'anar a Catalunya a lluitar i orientar la classe obrera i el poble de ~~la nostra terra~~ la nostra terra. Només els filisteus i els tartufians, entre els quals, per vergonya, alguns es diuen comunistes, han pogut coincidir i coincideixen amb Franco.

Però la nostra classe obrera sap que en el secretari general del P.S.U. de C. es perd un teòric marxista de primer rang, un home d'acció que a la intel·ligència afegia una integritat i un coratge que no són capaços de posar a prova cap dels que encara discuteixen la vida militant de Joan Comorera.

Catalunya en pes sap que Burgos és tomba provisional d'un gran català que, tot fent companyia a la de Carrasco Formiguera, entra en la llista de la legió que són honor de la pàtria i el nom de Comorera figura, sota el del President Màrtir Lluís Companys, com el del segon governant de la Catalunya autònoma que Franco ens assassina, nom que el nostre poble inscriurà en lletres d'or al costat dels de Sunyol i Garriga, Carrasco i Formiguera, Joan Peiró, Santiago Vivancos, Josep Codina, Domènec Latorrè, Lluís Escaler, Àngel Carrero, Pere Valverde, Joan Puig i Pidemunt, Numan ~~Mestres~~ Mestres ... i tanta d'altres, morts arrambats a la peret i de cara al piquet d'execució o morint damunt d'una màrfega inhòspita d'un presidi franquista.

En aquesta luctuosa circumstància, el Partit Socialista Unificat de Catalunya, tot reafirmant, ara més que mai, la seva voluntat de viure i de no deixar-se absorbir - absorció només beneficiosa a Franco -, agraeix als catalans, espanyols i estrangers, comunistes i no comunistes, les mostres de condol rebudes, com agraeix novament les assistències morals i materials prestades a Joan Comorera en ocasió de la seva detenció a Barcelona el juny del 1956 i durant el procés de l'agost del 1957, gràcies a les quals van salvar-lo de caure clivellat per les bales d'un escamot d'execució franquista.

El nostre Partit, però, no pot deixar passar per alt tampoc certes especulacions

ni la actitud lamentable dels dirigents del P.C. francès que a l'Humanité publiquen notes que, tot presentant Comorera com un antifeixista "eminent", silencien amb mesquinesa notòria qui era Comorera i per què Comorera és mort. Tanmateix sorprèn aquest caure en complicitat amb els dirigents actuals del P.C. d'Espanya, els quals ho han fet tot per esclafar el dirigent marxista-leninista i el conseller de la Generalitat que ara plorem: insults o injúries d'un gèst detestable, mentides grotesques, malifetes que van des de girar una filla única acusant públicament el seu pare de traïdor fins a l'intent d'assassinat, per la qual cosa els sicaris van ~~anar~~ anar i tot a Catalunya... i un dia sabrem qui és realment que va identificar a la policia franquista que Josep Planes i Joan Comorera eren una mateixa persona.

En aquesta hora de dolor, el farisaisme que denunciem ens fa més mal que tota la campanya caníbal iniciada el 1949, perquè demostra que a la direcció del P.C.F. tenen una ben paradoxal manera d'interpretar l'internacionalisme proletari, fins i tot en l'hora de perdre una vida tota ella dedicada a la causa del proletariat i a la d'una nacionalitat oprimida, com és Catalunya, la qual els detractors de Comorera fan objecte de bufia ~~més~~ més sarcàstica que el propi Franco quan aplica el genocidi més brutal de tota la història nacional.

Comorera és mort ! Visca, però, el Partit Socialista Unificat de Catalunya !

El Comitè Executiu Provisional.

Barcelona, maig del 1958

DADES PER A LA HISTORIA

Joan Comorera i Soler neix a la ciutat de Cervera el 5 de setembre del 1894, fill de Manuel i Antonia, en el si d'una família republicana.

El 27 de juliol del 1909, el seu germà Josep mor darrera les barricades de Sabadell, lluitant contra la guerra imperialista del Rif i per la República.

El 18 de novembre del 1918, es casa a Barcelona amb Rosa Santacana i Vidal.

Després d'haver acabat la carrera de mestre i fundat a Cervera el periòdic Escuela, pren el 1917 una part activa en el moviment derivat de les Juntetes militars de Defensa i de l'Assemblea de Parlamentaris. Es fa remarcar com redactor de La Publicidad, La Lucha, El Poble Català, de Barcelona, i El Pueblo de Tortosa. Lluita al costat de Francesc Llairet, Marcel·lí Domingo i Lluís Companys.

El 13 de novembre del mateix any és detingut i processat pel fur de guerra a Tortosa per un article considerat injuriós per a la guàrdia civil. Posat en llibertat provisional el 6 de gener del 1918, el dia 28 fuig de Tortosa i arriba a París amb la seva companya el 6 de febrer.

Torna a Barcelona el primer de maig del 1918 i s'afilia al Partit Socialista Obrer Espanyol.

El 2 de juliol del 1919 ha de tornar a fugir de Barcelona i embarca amb la seva companya en el Catalina, amb destinació de Buenos Aires.

A Buenos Aires s'afilia al partit socialista argentí i entra com a redactor par-

lamentari de La Vanguardia, òrgan central dels socialistes argentins, del qual és més tard redactor en cap i candidat a regidor de la capital de l'Argentina.

El 1926 publica un article a La Vanguardia sobre la política terrorista de l'Estat espanyol a Catalunya que mereix els honors d'una edició especial sufragada pels catalans de l'Argentina i que té una resonància enorme i que acredita Comorera de periodista i lluitador de gran talla.

El 22 de Novembre del 1930 ha de fugir dels dictadors argentins i va a Montevideo, fins el 23 de juliol del 1931, que torna a Catalunya, per entrar tot seguit com a secretari del Conseller de la Generalitat Manuel Serra i Morat.

Affiliat a la Unió Socialista de Catalunya, esdevé director de Justícia Social, i el 1932 és elegit diputat del Parlament Català i, en el primer govern de Lluís Companys, el 1933, nomenat conseller d'Agricultura del Govern de la Generalitat i posteriorment conseller d'Economia. La seva gestió ha estat important en l'elaboració de la llei de Contractes de Conreu, l'atac contra la qual provoca la isidrada i posteriorment els fets d'octubre del 1934.

El 7 d'octubre del 1934 és traslladat presoner al Cádiz i el 7 de gener del 1935 a la presó model de Madrid amb tot el Govern de Catalunya.

El 23 de maig del 1935 és condemnat amb els altres consellers a 30 anys de presó i amb Lluís Companys i Joan Illuï i Vallescà va a complir condemna al penal del Puerto de Santa Maria.

El 16 de febrer del 1936 és elegit diputat per Barcelona al parlament espanyol.

El mes de març del mateix any, de retorn a Barcelona, ocupa la mateixa cartera d'economia en el Govern de la Generalitat, però dimiteix el càrrec el mes de maig, complint l'acord del Congrés de la Unió Socialista de Catalunya, de la qual és president del seu Comitè Executiu.

El 19 de juliol del 1936, per bé que no era conseller, es troba al costat de Companys a la Prefectura d'Ordre Públic per tal de dirigir la lluita contra els militars sublevats.

El 21 d'aquest mes de juliol és elegit per unanimitat secretari general del Partit Socialista Unificat de Catalunya, del qual ha fet la defensa des del penal de Puerto de Santa Maria. Forma part des de juliol del 1936 fins al febrer del 1939 de tots els governs de la Generalitat.

El març del 1939 fa un històric informe davant el Ple del Comitè Central del P. S.U. de C. a ~~4488~~ Anvers, va a Moscou i el juny obté de la Internacional Comunista la proclamació del P.S.U. de C. com secció catalana de la Internacional.

Del 1940 al 1945 dirigeix el Partit des de Mèxic, recorre Amèrica, torna a França, és nomenat pel president Irla conseller de la Generalitat fins a la dissolució del Govern el 1948.

El 29 d'agost del 1949 s'oposa als intents d'absorció del P.S.U. de C. per part del Buró Polític del P.C. d'Espanya i és víctima dels atacs més verinosos de tota la història política catalana i peninsular.

Fidel a la tesi segons la qual el Partit és a Catalunya i que cal anar a l'interior per a lluitar amb més eficàcia, el 1 de gener del 1951 contra clandestinitat a Catalunya.

Després d'editar a Barcelona 32 números de Treball és denunciat i agafat per la policia franquista el 9 de Juny del 1954, junt amb la seva companya i l'editor Ferran Canyameres.

El 17 d'agost del 1917 és condemnat a 30 anys de presó per un consell de guerra reunit a la Comandància militar de Barcelona.

El 24 d'octubre del 1957 és traslladat al penal de Burgos.

El 7 de maig del 1958 mor al penal de Burgos.

El legat de Joan Comorera.

"No hem admés ni admetem la liquidació del P.S.U. de C., car no volem servir Franco ni els imperialistes. No admétem ni admetem que existeixin dos P.S.U. de C.: de P.S.U. no n'hi ha més que un, el que nosaltres representem i mantenim, contra la conspiració liquidacionista d'un grup lerrouxista. No admétem ni admetem que es qualifiqui d'escissionisme l'actual crisi del nostre Partit, car no es tracta de problemes interns del P.S.U. de C., sino d'una diferència d'opinions entre el B.P. del P.C.d'E., que creu arribada l'hora de liquidar el Partit únic de la classe obrera de Catalunya, i nosaltres, que considerem aquesta opinió un error polític gravíssim i de conseqüències incalculables". (Paris 1 d'abril del 1950)

Una acusació permanent contra el Buro Politic del Partit Comunista d'Espanya.

"Sense escrupols de cap mena heu esgotat el diccionari de baix fons; heu esgotat el magatzem d'injúries i cal·lúrnies, heu remenat el punyal verinos en la ferida inguarible dels sentiments familiars més íntims i profunds. Heu intentat tot. No heu renunciat a res malhonest per tal de trencar-nos els nervis, de provocar una reacció d'exaltació i desesperació, per dur-nos al camí en el qual esteu i donar-vos el plaer sàdic de dir als militants: "Veieu com teniem raó; veieu com la Direcció no s'equivoca mai"? La prova ha estat, certament, duríssima, però l'hem suportada amb èxit".

(Joan Comorera, 1 de juny del 1950).